

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 372/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. júna 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Tatianou Vorobelovou, Bajzova 2, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 5 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 13/2016 zo 14. apríla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. mája 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 5 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tdo 13/2016 zo 14. apríla 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej prílohy vyplýva, že najvyšší súd v trestnej veci sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 5 Tdo 13/2016 zo 14. apríla 2016 vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 To 89/2014 z 10. septembra 2014 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“) a konaním, ktoré mu predchádzalo, ako aj rozsudkom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 88/2012 z 10. júla 2014 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku porušený zákon v ustanoveniach § 319 Trestného poriadku a § 419 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v neprospech sťažovateľa. Najvyšší súd následne podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku uvedené rozhodnutia zrušil a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku okresnému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Zároveň napadnutým uznesením z toho istého dňa vydaným pod tou istou spisovou značkou vzal sťažovateľa podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku do väzby, ktorá začala plynúť 14. apríla 2016 o 10.45 h.

Sťažovateľ v dôvodoch svojej sťažnosti poukazuje na potrebu dennej psychiatrickej liečby v dôsledku jeho duševnej poruchy. Vzhľadom na potrebu každodennej starostlivosti inými osobami vylučuje realizovateľnosť vlastného úteku. V tejto súvislosti poukazuje na závery znaleckých posudkov týkajúcich sa jeho psychického stavu zadovážené v trestnom konaní, ako aj na jeho skôr predložený písomný sľub pripojený k jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 13. decembra 2013. Podľa názoru sťažovateľa úvaha súdu o dôvodoch, pre ktoré ponechal sťažovateľa vo väzbe, nezodpovedá vzťahu medzi princípom a výnimkou. S poukazom na obsah označených práv a vybranú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a ústavného súdu tiež uvádza, že okrem posúdenia jeho duševného stavu bolo dokazovanie v jeho trestnej veci ukončené, a hoci trestnú činnosť nepopiera, situáciu, *„v ktorej sa nachádzam v dôsledku duševnej poruchy, ktorou trpím od 14. roku veku a pre ktorú sa sústavne (denne) liečim, súd nezohľadnil, neprihliadol na môj záujem a na to, že žijem v humánnej spoločnosti, ktorá zohľadňuje i záujem jednotlivca a jeho zdravie. To že sú mi vo väzbe podávané lieky, ani to, že môžem byť umiestnený v nemocnici pre odsúdených je pre moju liečbu nedostačujúce.*

Za situácie, ktorú som v žiadosti opísal, nie je väzba u mňa zákonná a ani ústavná, pretože nie je v súlade s čl. 50 ods.2 ústavy, podľa ktorého ústavný príkaz zlaďiť trestnoprocený inštitút väzby so zásadou prezumpcie neviny v konkrétnom prípade vyžaduje, aby väzba skutočne trvala nielen po nevyhnutnú dobu, ale aby sa zohľadnili výnimočné okolnosti konkrétneho prípadu. Som toho názoru, že napadnutým uznesením porušovateľa bolo porušené moje základné právo na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 5, čl. 50 ods. 2, ako aj v čl. 5 ods. 3 Dohovoru.“

Na základe uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhuje, aby vo veci takto rozhodol:

„1/ Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 5, čl. 50 ods. 2 Ústavy SR a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Tdo 13/2016 z 14. apríla 2016 porušené bolo.

2/ Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Tdo 13/2016 zrušuje a vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

3/ Sťažovateľovi priznáva náhradu trov konania, ktorú je povinný zaplatiť porušovateľ Najvyšší súd SR na účet advokátky.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy ustanoví podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly

zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Každé pozbavenie osobnej slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený osobnej slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, ale aj II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07). Z uvedenej zásady vyplýva, že porušenie zákona v prípade rozhodovania o väzbe zakladá zároveň aj porušenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj čl. 5 dohovoru.

Väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného. Keďže ide o najzávažnejší zásah, vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu jej ústavnosti a zákonnosti (III. ÚS 26/01). Je výsostným právom, ale aj povinnosťou všeobecného súdu dbať o to, aby doba väzby obvineného neprekročila nevyhnutnú hranicu. Na ten účel patrí všeobecnému súdu skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu neviny výnimku z pravidla

rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o žiadostiach obvineného o prepustenie na slobodu (Toth c. Rakúsko z 12. 12. 1991).

Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôraznil, že jeho právomoc na rozhodovanie vo väzobných veciach predpokladá výlučne skúmanie toho, či sa v konaní pred väzobnými súdmi dodržali ústavno-procesné princípy takého obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba obvineného (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03, IV. ÚS 171/03). Z doterajšej judikatúry ústavného súdu pritom vyplývajú viaceré záruky, ktoré väzobne stíhaným obvineným (obžalovaným) poskytuje ústava a dohovor. Ustanovenie čl. 17 ods. 2 ústavy obsahuje pri väzbe také práva, akými sú právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť v zákonom určených prípadoch podmienené zárukou (m. m. III. ÚS 7/00, I. ÚS 34/04).

Z doterajšej judikatúry ESĽP k druhej vete čl. 5 ods. 3 dohovoru, ktorá sa vytvárala postupne, vyplýva, že prepustenie na základe záruky je len možnosťou, a nie oprávnením osoby pozbavenej osobnej slobody. Pri posudzovaní jej opodstatnenosti má záruka prednosť pred pokračovaním väzby. Uplatňuje sa nielen v prípade takzvanej útekovej väzby, ako by tomu nasvedčovala formulácia účelu tejto záruky (zabezpečenie prítomnosti na pojednávaní), ale je možné ňou nahradiť aj väzbu realizovanú na základe iných dôvodov. V rozpore s dohovorom by bolo, ak by vnútroštátne právo vylučovalo v prípade niektorých trestných činov vôbec možnosť záruky (Caballero c. Spojené kráľovstvo z 8. 2. 2000, S. B. C. c. Spojené kráľovstvo z 19. 6. 2001).

Základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00). Rovnako aj z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak

integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Aj čl. 5 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby k pozbaveniu osobnej slobody došlo „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“ a každé dohovorom prípustné pozbavenie osobnej slobody [čl. 5 ods. 1 písm. a) až f)] musí byť „zákonné“. Dohovor tu teda priamo odkazuje na vnútroštátne právo, a preto rešpektovanie tohto práva je integrálnou súčasťou záväzkov zmluvných štátov (Lukanov v. Bulharsko z 20. 3. 1997, § 43). Každé pozbavenie osobnej slobody zároveň musí byť v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, ktorým je ochrana jednotlivca pred svojvôľou (Morsink v. Holandsko z 11. 5. 2004).

Podľa sťažovateľa malo k namietanému porušeniu označených práv dôjsť tým, že najvyšší súd pri rozhodovaní o jeho väzbe po tom, ako bolo v dovolacom konaní zrušené uznesenie krajského súdu vydané najvyšším súdom z dôvodu, že bolo založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, resp. na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia [dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku], nedostatočne zohľadnil okolnosti predmetnej veci, predovšetkým jeho zdravotný stav a na ňom založenú praktickú nemožnosť jeho úteku, pričom poukazujúc na svoj písomný sľub pripojený k skoršej žiadosti o prepustenie z väzby mal najvyšší súd nedostatočne posúdiť možnosť nahradenia jeho väzby inými zákonnými prostriedkami.

Najvyšší súd pri svojom rozhodnutí o vzatí sťažovateľa do väzby aplikujúc § 380 ods. 2 Trestného poriadku uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí konanom 14. apríla 2016 rozsudkom, sp. zn. 5 Tdo 13/2016, podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že napadnutým uznesením a konaním, ktoré mu predchádzalo, vrátane rozsudku okresného súdu, z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. bol porušený zákon v ustanoveniach § 319 Tr. por. a § 419 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. v neprospech obvineného [REDAKOVANÉ]. Dovolací súd následne podľa § 386 ods. 2 Tr. por. predmetné rozhodnutia zrušil a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. Okresnému súdu Košice I prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol...“

Vzhľadom k tomu, že obvinený [REDAKOVANÉ] vykonával trest odňatia slobody a Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podaného dovolania predmetné

právoplatné rozhodnutia o vine a treste zrušil, rozhodol súčasne o vzatí obvineného [REDAKOVANÉ] do väzby z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. a/, c/ Tr. por., keďže v jeho prípade išlo o osobu v minulosti už trestanú so sklonmi k páchaniu násilnej trestnej činnosti a v prípade jeho ponechania na slobode existuje dôvodná obava, že by pokračoval v páchaní trestnej činnosti. Rovnako tak bolo potrebné prihliadnuť k tomu, že nemá trvalé rodinné, sociálne a pracovné väzby a s prihliadnutím aj k jeho osobnostnej štruktúre taktiež existuje obava, že by ušiel alebo sa inak vyhýbal trestnému stíhaniu, keďže jeho trestná vec bola po zrušení prikázaná okresnému súdu. aby opätovne rozhodol o jeho vine a treste.

Väzba začala plynúť 14. apríla 2016 a bude sa vykonávať v Ústave na výkon väzby Košice, pričom dĺžka jej trvania sa posudzuje samostatne a nezávisle od väzby v pôvodnom konaní (§ 382 ods. 3 Tr. por.).“

Z okolností prípadu je zrejmé, že podkladom na vydanie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu bol výsledok dovolacieho konania, ktorým došlo k zrušeniu v merite veci vydaných rozhodnutí krajského súdu a okresného súdu o spáchaní pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu terorizmu a niektorých foriem účasti na terorizme podľa § 419 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sťažovateľom, a to z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutku, resp. použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia. Z výsledku dovolacieho konania prezentovaného v napadnutom uznesení však nevyplýva, že by sťažovateľ v danej veci nemal byť ďalej trestne stíhaný, pričom uvedené nepopiera ani sám sťažovateľ, ktorý len poukazuje na možnosť inej právnej kvalifikácie súdeného skutku. Z tohto pohľadu možno považovať základnú podmienku pre možnosť ďalšieho držania sťažovateľa vo väzby (t. j. vedenie trestného stíhania voči osobe obvinenej) za splnenú.

Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa spochybňujúce existenciu útekových a preventívnych dôvodov, pre ktoré bol vzatý do väzby, ústavný súd považuje za potrebné najskôr pripomenúť, že v rámci konania o ústavnej sťažnosti mu neprislúcha posudzovať, či dokonca skúmať existenciu dôvodov väzby sťažovateľa alebo akéhokoľvek iného obvineného. To prislúcha zásadne všeobecným súdom. Rovnako tak pripomína, že jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je konať ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je

jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd hodnotí napadnuté uznesenie ako zlučiteľné s obsahom sťažovateľom označených práv, keďže najvyšší súd rozhodoval podľa na prípad dopadajúceho § 380 ods. 2 Trestného poriadku a vo svojom rozhodnutí uviedol konkrétne okolnosti odôvodňujúce obmedzenie osobnej slobody sťažovateľa väzbou. Považoval za ne predchádzajúcu násilnú trestnú činnosť sťažovateľa, jeho rodinné, sociálne a pracovné väzby, ako aj osobnostnú štruktúru. Svoje závery síce v napadnutom uznesení najvyšší súd odôvodnil len stručne, avšak v kontexte celého prípadu a všetkých predchádzajúcich rozhodnutí o obmedzení osobnej slobody sťažovateľa vydaných v danej veci, s ktorými sa mal možnosť oboznámiť aj ústavný súd v rámci svojej skoršej rozhodovacej činnosti (I. ÚS 159/2014), ich hodnotí ako ústavne akceptovateľné. Argumenty sťažovateľa oslabujúce tzv. útekové dôvody väzby spočívajúce v jeho osobných pomeroch ústavný súd považuje len za vlastné hodnotenie okolností podstatných pre rozhodovanie o väzbe, ktoré však neznamenajú, že by najvyšší súd svojím rozhodnutím neprípustne zasiahol do základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, resp. práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru. Pri svojej rozhodovacej činnosti totiž ústavný súd opakovane vyslovil, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľových základných práv už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02). Navyše uvedená argumentácia sťažovateľa sa vôbec nedotýka preventívneho dôvodu väzby, ktorý má tiež odôvodňovať držanie sťažovateľa vo väzbe.

Obdobne ani skutočnosť, že najvyšší súd nerozhodol o nahradení väzby inými zabezpečovacími prostriedkami, ešte neznamená porušenie označených práv, pretože písomný sľub, na ktorý sťažovateľ poukazuje, bol priložený k inej jeho žiadosti o prepustenie z väzby, o ktorej už bolo rozhodované a ktorá mala byť doručená ešte

v predchádzajúcich štádiách trestného konania (sťažovateľ v súvislosti s tým uvádza dátum 13. december 2013).

Po prieskume napadnutého uznesenia najvyššieho súdu z hľadísk, ktoré ústavný prieskum pripúšťa, teda ústavný súd konštatuje, že v sťažovateľovom prípade sa nepreukázala neoprávnenosť rozhodnutia obmedzujúceho jeho osobnú slobodu, resp. preukázala sa jeho udržateľnosť vo vzťahu k dosiahnutiu legitímneho cieľa. Napadnuté uznesenie v zásade nesignalizuje arbitrárny alebo zjavne neopodstatnený výklad relevantnej zákonnej úpravy vo veci konajúcimi súdmi vrátane základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru, preto je potrebné považovať sťažnosť za zjavne neopodstatnenú.

Napokon vo vzťahu k namietanému porušeniu princípu prezumpcie neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy ústavný súd konštatuje, že v preskúvanom konaní sa napadnutým uznesením nerozhodovalo o vine alebo nevine sťažovateľa, ale o iba dočasnom pozbavení osobnej slobody sťažovateľa, z čoho vyplýva, že medzi týmto uznesením a namietaným porušením základného práva podľa čl. 50 ods. 2 ústavy neexistuje príčinná súvislosť. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. júna 2016